

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.585 van 22 maart 2012
in de zaak A. 199.446/IX-7086**

In zake : Raphaël ENGELS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Hans Rieder
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Recolettenlei 39-40
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de REGIE DER GEBOUWEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jan Swennen
 kantoor houdend te 3580 Beringen
 Scheigoorstraat 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 8 maart 2011, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van de minister van Financiën van 6 januari 2011
waarbij Raphaël Engels met ingang van 12 januari 2011 in het belang van de dienst
in zijn ambt wordt geschorst.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord
ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 februari 2012.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Joke Vanbelle, die loco advocaat Hans Rieder verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Joris Gebruers, die loco advocaat Jan Swennen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is op het ogenblik van het bestreden besluit bij de verwerende partij tewerkgesteld als “technisch assistent - niveau C”.

3.2. Op 17 november 2005 wordt door de procureur des Konings te Brussel een gerechtelijk onderzoek gevorderd wegens passieve omkoping en vereniging van misdadigers, dit onder meer lastens de verzoeker.

Op 30 januari 2006 wordt de verzoeker aangehouden in het kader van dit strafrechtelijk onderzoek. Hij blijft aangehouden tot 28 maart 2006.

Op 21 december 2006 stelt de verwerende partij zich in deze procedure burgerlijke partij tegen onbekenden, wegens valsheid in geschriften en gebruik van valse stukken.

Op 28 en 29 augustus 2007 krijgt de verwerende partij inzage in het dossier van dit strafrechtelijk onderzoek. Op basis daarvan redigeert zij een synthese van onder meer de door de verzoeker afgelegde bekentenissen en de verschillende verklaringen van aannemers.

3.3. Met een schrijven van 21 december 2007 wordt de verzoeker uitgenodigd voor een verhoor in het kader van de tuchtprocedure. In dit schrijven wordt onder meer het volgende gesteld:

“Bij nota van 9 november ll. heeft de Directeur-generaal mij medegedeeld dat de Regie in het kader van haar burgerlijke partijstelling inzage heeft gekregen in het strafdossier van het onderzoek naar corruptie bij de Regie der Gebouwen. Uit deze inzage is gebleken dat u in dit onderzoek bepaalde bekentenissen heeft afgelegd.

In toepassing van artikel 78, § 2 van het Koninklijk Besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, meer bepaald in tuchtzaken, zoals het van toepassing is verklaard voor de Instellingen van Openbaar Nut, verzoek ik u derhalve hierbij u aanstaande 10/01/2008, om 14.30 uur aan te bieden [...] teneinde [...] te worden gehoord.

De feiten waarop de onderhavige tuchtprocedure wordt gestoeld zijn gebaseerd op de lezing van bepaalde stukken uit het strafrechtelijk onderzoek waarvan de Regie der Gebouwen kennis nam op 28 en 29 augustus 2007 en waarin een aantal feiten en bekentenissen zijn opgenomen. Een eigen samenvatting hiervan vindt u in bijlage 1 en deze wordt tevens opgenomen in het administratief tuchtdossier. Het document bevat een synthese van onder meer de door u afgelegde bekentenissen en verklaringen van aannemers. Bepaalde vastgestelde feiten en bekentenissen kunnen in geval van strafrechtelijke vervolging mogelijks gekwalificeerd worden als inbreuken op bepaalde artikelen uit het Strafwetboek (bijlage 2).

[...]”.

Op 10 januari 2008 wordt de verzoeker gehoord in het kader van de tuchtprocedure. In dat kader wordt aan de verzoeker onder meer meegedeeld dat

de tuchtprocedure gebaseerd is op zijn verklaringen in het strafdossier en dat de verwerende partij zal nagaan welk gevolg daaraan zal worden gegeven.

3.4. Met een schrijven van 13 februari 2008 wordt de verzoeker erop gewezen dat er bijkomende elementen in de tuchtprocedure beschikbaar zijn aangaande dezelfde feiten. Aan de verzoeker wordt de mogelijkheid geboden om deze stukken in te kijken en om binnen de tien kalenderdagen bijkomend te worden gehoord over deze bijkomende elementen.

Op 14 februari 2008 neemt de verzoeker inzage van het tuchtdossier. Hij vraagt niet om bijkomend te worden gehoord.

3.5. Op 17 april 2008 worden de notulen van het verhoor van 10 januari 2008 aan de verzoeker overgemaakt. Aan de verzoeker wordt meegedeeld dat de tuchtprocedure wordt geschorst op grond van het bepaalde in artikel 81, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel, te weten dat de feiten waarover hij werd gehoord het voorwerp uitmaken van een lopend gerechtelijk onderzoek.

3.6. Op 6 november 2008 en 21 oktober 2009 krijgt de verwerende partij nogmaals inzage in het dossier van dit strafrechtelijk onderzoek.

3.7. Op 3 juni 2010 vordert de procureur des Konings te Brussel de verwijzing van 71 verdachten, waaronder de verzoeker, naar de correctionele rechtbank te Brussel. De verzoeker wordt onder meer beticht van valsheid in geschriften, het gebruik van valse stukken, oplichting, herhaaldelijke passieve omkoping, het belemmeren van de vrijheid van opbod of inschrijving bij de gunning van overheidsopdrachten en de deelname aan een vereniging opgericht met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen. Er wordt gesteld dat het verkregen wederrechtelijk vermogensvoordeel op basis van het gevoerde onderzoek en de tenlasteleggingen voor de verzoeker dient te worden begroot op minimaal 750.877,38 euro.

Er wordt in deze vordering tevens op gewezen dat de in de burgerlijke partijstelling van 21 december 2006 voor en uit naam van de verwerende partij als “X” genoemde verdachte zich onder meer vereenzelvigt met de verzoeker. Tevens worden met betrekking tot de bijkomende vorderingen van 3 februari 2006 en 30 maart 2007 de personen vermeld die worden verdacht. De in de bijkomende vorderingen van 9 februari 2006 en 29 maart 2006 gekwalificeerde feiten worden vereenzelvigd met de tenlasteleggingen uit deze vordering van 3 juni 2010 van de procureur des Konings. Tot slot wordt er in deze vordering nog op gewezen dat de in de beschikkingen tot mededeling van 5 juli 2007 en 8 december 2008 als “Hans Evenepoel en Ktn.” genoemde personen zich vereenzelvigen met onder meer de verzoeker.

3.8. Op 21 september 2010 wordt de verzoeker door zijn hiërarchische meerdere uitgenodigd voor een hoorzitting op 29 september 2010 in het kader van een schorsing in het belang van de dienst. Aan de verzoeker wordt meegedeeld dat het directiecomité op 7 juli 2010 kennis heeft gekregen van de genoemde vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010. Er wordt eveneens op gewezen dat uit inzage is gebleken dat er in dit onderzoek voor de verzoeker belastende bekentenissen zijn afgelegd en dat bepaalde vastgestelde feiten en bekentenissen in geval van strafrechtelijke vervolging mogelijk gekwalificeerd kunnen worden als strafrechtelijke inbreuken.

Als bijlage bij dit schrijven wordt een door de verwerende partij opgestelde synthese gevoegd, die zij zelf heeft geredigeerd naar aanleiding van de inzage in het dossier van dit strafrechtelijk onderzoek. Deze synthese heeft betrekking op de bekentenissen die de verzoeker zelf in het kader van het strafrechtelijk onderzoek heeft gedaan, op verklaringen van aannemers, op het wederrechtelijk vermogensvoordeel in hoofde van de verzoeker en de strafrechtelijke vervolging.

3.9. Naar aanleiding van de voormelde uitnodiging deelt de verzoeker het volgende mee:

“[...]

Ik, Raphaël Engels, wens voorlopig nog niet te antwoorden op de betreffende vragen, ook wil ik voorlopig geen andere verklaringen afleggen.

De strafprocedure is hangende en zelfs nog niet verwezen naar de correctionele rechtbank, daarom wil ik mijn verdediging voor de strafrechter niet beperken door nu al een verklaring af te leggen of een verweer te voeren.

Wat niet betekent dat ik afstand doe van mijn recht om mijn standpunt, in de toekomst, naar voor te brengen. Hieromtrent alle voorbehoud.

Ik verwijs hierbij naar mijn recht om vrij mijn wijze van verdediging te kiezen in de strafzaak”.

3.10. Op 29 september 2010 wordt de verzoeker gehoord. De verzoeker leest, in het kader van zijn verweer, enkel een schriftelijke verklaring voor, waarna hij verklaart niets meer te zullen zeggen. Aan de verzoeker wordt vervolgens expliciet gevraagd of hij beseft dat het directiecomité zal beslissen hem al dan niet te schorsen in het belang van de dienst, en dit rekening houdend met alle feiten en met hetgeen de verzoeker tijdens het verhoor uiteenzet. De verzoeker verklaart dat hij dit beseft.

3.11. Op 8 november 2010 stelt de hiërarchische meerdere van de verzoeker voor om de verzoeker met onmiddellijke ingang te schorsen in het belang van de dienst.

Met een brief van diezelfde datum worden de notulen van het verhoor van 29 september 2010 aan de verzoeker overgemaakt. Aan de verzoeker wordt meegedeeld dat aan de administrateur-generaal zal worden voorgesteld om hem te schorsen in het belang van de dienst.

Op 17 november 2010 wordt het proces-verbaal van het verhoor, alsook het voorstel tot schorsing in het belang van de dienst door de verzoeker geïmprimeerd. Hij maakt wel een opmerking, daarbij verwijzende naar zijn “nota met bezwaren inzake verhoor van 29/9/2010”.

In deze nota met bezwaren laat de verzoeker in essentie gelden dat hij niet meer preventief geschorst kan worden omwille van de onverenigbaarheid van zijn aanwezigheid in de dienst met het belang van de dienst. Hij wijst erop dat de verwerende partij reeds op 21 december 2006, te weten de datum waarop zij zich burgerlijke partij heeft gesteld, kennis had van het gegeven dat aan de verzoeker feiten ten laste werden gelegd. Voorts heeft de verwerende partij reeds in augustus 2007 inzage gekregen in het strafdossier en heeft zij reeds in januari 2008 geoordeeld over voldoende informatie te beschikken om een tuchtprocedure in te stellen. Gedurende deze periode bleef de verzoeker niettemin tewerkgesteld bij de verwerende partij. De verzoeker wijst er nog op dat de verwerende partij niet aangeeft kort vóór de uitnodiging voor het verhoor inzake zijn preventieve schorsing nog kennis te hebben gekregen van een feitelijk gegeven waardoor zij het vertrouwen in hem zou hebben verloren. Het enige nieuwe gegeven waarop de verwerende partij zich beroept, is de vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010. Deze vordering op zich is volgens de verzoeker niet van die aard dat zij de vertrouwensrelatie die tussen de partijen was blijven bestaan, kon wijzigen. De verwerende partij kan zich, aldus de verzoeker, niet verschuilen achter de mening van het openbaar ministerie om te ageren, doch diende zelf haar eigen oordeel te vormen, en dit minstens na de inzage in het strafdossier, die ook aanleiding gaf tot de tuchtprocedure. Doordat de verwerende partij dit niet heeft gedaan, heeft zij volgens de verzoeker verzaakt aan haar recht om preventief op te treden.

3.12. Op 6 januari 2011 wordt de verzoeker met ingang van 12 januari 2011 geschorst in het belang van de dienst. Dit is het thans bestreden besluit, dat als volgt wordt gemotiveerd:

“Gelet op het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende de schorsing van rijksambtenaren in het belang van de dienst;

Gelet op het koninklijk besluit van 8 januari 1973 tot vaststelling van het statuut van het personeel van sommige instellingen van openbaar nut, inzonderheid op de artikelen 1 §1, XIV, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 25 november 1993, 2, 3 § 1, 1°, 8° en 39°, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 4 augustus 2004, en § 2 en 4;

Gelet op de vordering d.d. 3 juni 2010 van de Procureur des Konings te Brussel tot verwijzing naar de correctionele rechtbank te Brussel van de heer Raphaël ENGELS genoemd als verdachte inzake het strafdossier van het Brusselse onderzoek naar corruptie bij de Regie der Gebouwen en bepaalde aannemers die voor de Regie der Gebouwen werken (notitienummer BR 70.00.701853/01), vordering die gevoegd is bij onderhavig besluit en er integrerend deel van uitmaakt.

Gelet op het feit dat de Procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel vordert de heer Raphaël ENGELS te verwijzen naar de Correctionele rechtbank;

Overwegende dat in deze vordering aan de betrokkene bijzonder zwaarwichtige feiten ten laste worden gelegd die ernstige wanbedrijven uitmaken.

Dat, ongeacht het vermoeden van onschuld die ook in deze centraal staat, vaststaat dat door deze vordering van de Procureur des Konings er minstens thans aanwijzingen zijn van plichtigheid aan ernstige feiten van corruptie en dit in dienstverband van de Regie der Gebouwen.

Overwegende dat, gelet op de ernst van de feiten waarvan de betrokkene wordt verdacht en waarvoor thans een vordering tot correctionele vervolging voorligt, dit onmiskenbaar een negatieve weerslag heeft op de dienst waar betrokkene is tewerk gesteld;

Overwegende dat door deze rechtsvordering, het onderlinge vertrouwen, basis voor iedere samenwerking, tussen hem en zijn hiërarchische meerderen en zijn ondergeschikten minstens ernstig is geschaad.

Dat hierdoor bovendien iedere vorm van verdere samenwerking onmogelijk wordt minstens totdat de betrokkene op definitieve wijze ofwel buiten vervolging is gesteld ofwel door de bodemrechter wordt vrijgesproken.

Overwegende dat de verdere aanwezigheid op de dienst van het betrokken personeelslid volstrekt onverenigbaar is met de goede werking van de dienst;

Overwegende dat de aanwezigheid van het betrokken personeelslid in de schoot van de Regie der Gebouwen derhalve niet langer wenselijk is en het bijgevolg aangewezen is de betrokkene te schorsen in het belang van de dienst.

Gelet op het feit dat de heer Raphaël ENGELS verhoord werd op 29 september 2010, waarvan PV werd opgesteld, geïnviseerd op 17 november 2010.

Gelet op het voorstel d.d. 8 november 2010 van zijn hiërarchische meerdere tot schorsing in het belang van de dienst.

Gelet op het feit dat betrokkene dit voorstel heeft geïmplementeerd op 17 november 2010”.

Op 7 januari 2011 wordt dit besluit aan de verzoeker ter kennis gebracht. De verzoeker maakt op dat ogenblik nog de volgende opmerking:

“Ik merk op dat mijn bezwarende nota van 17/11/2010 (7 blz.) inzake verhoor van 29/9/2010 niet is vermeld of niet is toegevoegd in of aan de besluitvorming i.v.m. schorsing opgemaakt op 6/1/2011.

Ik blijf echter volharden aangaande de inhoud van mijn bezwarende nota (nota in ontvangst genomen op 18/11/2010)”.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende de schorsing van Rijksambtenaren in het belang van de dienst (hierna: het koninklijk besluit van 1 juni 1964), van het redelijkheidsbeginsel en van het beginsel van de redelijke termijn.

De verzoeker laat, onder verwijzing naar het arrest nr. 85.304 van 14 februari 2000 van de Raad van State, gelden dat de preventieve schorsing enkel in het belang van de dienst kan worden opgelegd en dat een overheid die kennis krijgt van vermeende ernstige feiten die een dergelijke schorsing kunnen rechtvaardigen, snel dient te ageren. Van zodra de overheid ervan op de hoogte is dat één van haar personeelsleden iets ten laste werd gelegd dient zij over te gaan tot de preventieve schorsing. Het abnormaal lang uitblijven van een beslissing tot preventieve schorsing is voldoende om te doen vermoeden dat ze niet opportuun is.

Te dezen, zo stelt de verzoeker, had de verwerende partij reeds op 21 december 2006 kennis van de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten. Nadat zij in augustus 2007 inzage kreeg in het strafdossier heeft zij een uitgebreide synthese opgesteld op grond waarvan zij eind 2007 oordeelde over voldoende informatie te beschikken om een tuchtprocedure te starten tegen de verzoeker. Op 6 november 2008 en op 21 oktober 2009 nam de verwerende partij nogmaals inzage in het strafdossier. Bij de oproepingsbrief van 21 september 2010 in het kader van de preventieve schorsing werd een synthese gevoegd, die werd opgesteld naar aanleiding van de inzage in het strafdossier op 4 september 2007, 6 november 2008 en 21 oktober 2009. De verzoeker merkt op dat deze synthese quasi identiek is aan de synthese die voordien reeds aanleiding heeft gegeven tot het opstarten van een tuchtprocedure te zijnen laste.

Derhalve, zo stelt de verzoeker, was op het ogenblik van het bestreden besluit reeds meer dan vier jaar verstreken sinds de neerlegging van de klacht met burgerlijke partijstelling, meer dan drie jaar en vier maanden verstreken sinds de inzage in het strafdossier in augustus 2007, meer dan drie jaar en één maand verstreken sinds het instellen van de tuchtvordering, twee jaar en twee maanden verstreken sinds de inzage in het strafdossier op 6 november 2008 en meer dan één jaar en twee maanden verstreken sinds de inzage in het strafdossier op 21 oktober 2009.

Eén en ander impliceert volgens de verzoeker dat de verwerende partij niet preventief is opgetreden. Integendeel heeft zij abnormaal lang gewacht om over te gaan tot de preventieve schorsing, zodat het belang van de dienst zijn schorsing onmogelijk kan verantwoorden.

In zoverre de verwerende partij de schorsing in het belang van de dienst steunt op de vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010 poogt zij “kunstmatig” deze schorsing te verantwoorden. De genoemde vordering voegt immers niets nieuws toe aan de hem ten laste gelegde feiten waarvan de verwerende partij minstens in augustus 2007 op de hoogte was. Uit deze vordering

zelf volgt niet dat er in het onderzoek jegens de verzoeker belastende bekentenissen zijn afgelegd. Dit volgt immers uit het strafdossier zelf, waarvan de verwerende partij reeds in augustus 2007 kennis had genomen. Zulks blijkt, aldus de verzoeker, uit de door de verwerende partij opgemaakte synthese, gevoegd bij haar schrijven van 21 december 2007, die quasi gelijk is aan de synthese die werd gevoegd bij de brief van 21 september 2010.

De vordering van de procureur des Konings op zich kan dan ook niet van die aard zijn dat ze de vertrouwensrelatie die tussen de partijen was blijven bestaan kon wijzigen en is dan ook geen vrijgeleide om te ageren. Voorts toont de verwerende partij niet aan dat zij kort vóór de uitnodigingsbrief voor het verhoor inzake de preventieve schorsing een feitelijk gegeven heeft vernomen waardoor ze het vertrouwen in de verzoeker zou hebben verloren.

Het kwam de verwerende partij toe om, minstens na de inzage van het dossier in augustus 2007, over te gaan tot de preventieve schorsing. Doordat zij dat niet heeft gedaan, heeft zij expliciet verzaakt aan haar recht om preventief op te treden en is preventief optreden niet langer mogelijk.

Het bestreden besluit is naar het oordeel van de verzoeker dan ook laattijdig en genomen met schending van de redelijke termijn.

De verwerende partij heeft, aldus de verzoeker, bovendien op manifest onjuiste wijze gebruik gemaakt van haar beleidsvrijheid en heeft aldus kennelijk onredelijk gehandeld.

5. De verwerende partij laat, in verband met de voorgehouden schending van artikel 1 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964, vooreerst gelden dat de omstandigheid dat de schorsing is ingegeven vanuit “het belang van de dienst” moeilijk ernstig kan worden betwist, nu het bestreden besluit er duidelijk op gericht is de goede interne werking van de diensten van de verwerende partij alsmede haar geloofwaardigheid ten opzichte van derden te garanderen.

De verwerende partij stelt voorts dat de burgerlijke partijstelling geen enkele relevantie vertoont voor de beoordeling van het naleven van de redelijke termijn. Deze burgerlijke partijstelling strekt er immers enkel toe te melden dat de verwerende partij mogelijk nadeel heeft geleden bij de in het onderzoek gestelde feiten. Op dat ogenblik speelt evenwel het vermoeden van onschuld ten volle en heeft de verwerende partij ook geen inzage in het dossier gekregen of dit minstens niet gevraagd. Op dat ogenblik was er dan ook geen enkele aanwijzing dat er strafbare feiten zouden zijn gepleegd door de verzoeker, zodat het de verwerende partij niet ten grieve kan worden geduid dat zij op dat ogenblik niet besliste tot schorsing van de verzoeker.

De verwerende partij laat vervolgens gelden dat de verwijzing naar het arrest nr. 85.304 inzake Sacre van 14 februari 2000 te dezen niet dienstig is, nu de overheid zich in die zaak beroepen had op haar eigen handelen om de gewijzigde vertrouwensrelatie ten aanzien van het te schorsen personeelslid te verantwoorden, terwijl de verwerende partij zich te dezen op de vordering van de procureur des Konings beroept.

De verwerende partij stelt voorts dat de vordering van de procureur des Konings geenszins kan worden beschouwd als een loutere formaliteit die weinig of geen gevolgen met zich meebrengt. Integendeel heeft deze vordering een zeer belangrijke betekenis bij de afsluiting van het gerechtelijk onderzoek en de adiëring van de vonnisrechter. Nadat de onderzoeksrechter overeenkomstig artikel 127, § 1, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering het strafdossier via een beschikking tot mededeling heeft overgemaakt aan de procureur des Konings, beoordeelt deze de volledigheid van het onderzoek. Indien dit oordeel gunstig is, stelt de procureur des Konings, overeenkomstig artikel 127, § 1, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering, een schriftelijke eindvordering op, gericht tot de raadkamer. Met deze eindvordering wordt de draagwijdte en de saisine van de raadkamer bepaald. De procureur des Konings maakt een vordering met betrekking tot de feiten die het voorwerp hebben uitgemaakt van het gerechtelijk onderzoek. Te dezen, zo stelt de verwerende partij,

wordt in deze eindvordering in belangrijke mate ingegaan op het aandeel van de verzoeker in een belangwekkende corruptiezaak die rechtstreeks betrekking heeft op de goede en normale werking van de verwerende partij. Aan de verzoeker worden bijzonder zwaarwichtige feiten ten laste gelegd die ernstige wanbedrijven uitmaken. Uit deze vordering blijkt voorts dat de verzoeker een wederrechtelijk vermogensvoordeel heeft ontvangen van minimaal 750.877,38 euro.

Ingevolge deze vordering van de procureur des Konings, zo stelt de verwerende partij, staat vast dat er niet enkel aanwijzingen zijn van plichtigheid aan ernstige feiten van corruptie, zulks in dienstverband, maar blijkt dat de procureur des Konings van mening is dat er ernstige bezwaren van schuld zijn in hoofde van de verzoeker. Na een dergelijke vordering kan de verzoeker, aldus de verwerende partij, evident niet langer een belangrijke functie waarnemen bij de verwerende partij. De verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat dergelijke aanwijzingen reeds vanaf de eerste inzage in het strafdossier bestonden. Wat dat betreft is zijn betoog bovendien tegenstrijdig, aangezien hij evenzeer zijn onschuld staande probeert te houden en alle verklaringen die lastens hem werden uitgebracht ontkent.

De verwerende partij wijst er voorts op dat de Raad van State zich bij zijn beoordeling niet in de plaats van de overheid kan stellen om uit te maken welke feitelijkheden een schorsing in het belang van de dienst rechtvaardigen en dat de schorsing te dezen niet kennelijk onredelijk is.

Zij laat vervolgens gelden dat de voorliggende vordering tot correctionele vervolging onmiskenbaar een negatieve weerslag heeft op de dienst waar de verzoeker tewerkgesteld is. Een dergelijke rechtsvordering doet, aldus de verwerende partij, in hoofde van iedere aanstellende overheid het onderlinge vertrouwen verdwijnen. Het zou getuigen van onzorgvuldig bestuur indien de verwerende partij de verzoeker in de gegeven omstandigheden zonder meer in dienst zou houden. Bovendien zou het uitblijven van enig optreden in haren hoofde haar reputatie ten aanzien van derden ernstig schade berokkenen. Totdat de

betrokkene op definitieve wijze ofwel buiten vervolging is gesteld ofwel door de bodemrechter wordt vrijgesproken, is iedere vorm van verdere samenwerking dan ook volstrekt onmogelijk. De verdere aanwezigheid van het betrokken personeelslid op de dienst is niet verenigbaar met de goede werking van de dienst.

Eén en ander impliceert, aldus de verwerende partij, dat de redelijke termijn te dezen slechts beoordeeld kan worden vanaf het ogenblik dat zij kennis kreeg van de vordering van de procureur des Konings. De verwerende partij stelt dat zij na de kennisname van de vordering van de procureur des Konings zeer diligent heeft gehandeld. Zij wijst erop dat het directiecomité pas op 7 juli 2010 kennis heeft gekregen van de vordering van de procureur des Konings, dat zij vervolgens een kopie van het strafdossier heeft opgevraagd teneinde het dossier te bestuderen, dat zij vervolgens de verzoeker heeft gehoord op 29 september 2010. Op 8 november 2010 stelt de hiërarchische meerdere van de verzoeker voor om hem met onmiddellijke ingang te schorsen in het belang van de dienst, wat reeds geschiedde bij besluit van 6 januari 2011.

Waar de verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, laat de verwerende partij ten slotte gelden dat de verzoeker niet uiteenzet waarin die schending precies gelegen is. Zij wijst er voorts op dat administratieve overheden bij het uitoefenen van hun niet-gebonden bevoegdheden over een discretionaire bevoegdheid beschikken, waarbij het niet aan de Raad van State toekomt om zich in de plaats van de overheid te stellen en de beoordeling van het dossier over te doen. De Raad van State kan enkel sanctionerend optreden bij een manifeste onredelijkheid.

6. De verzoeker laat in zijn memorie van wederantwoord gelden dat de vordering van de procureur des Konings in beginsel alle feiten bevat die het voorwerp uitmaken van het gerechtelijk onderzoek, en dit ten aanzien van alle personen tegen wie de strafvordering werd ingesteld of die in verdenking werden gesteld. De procureur des Konings kan in de eindvordering nog andere feiten opnemen en aan de raadkamer onderwerpen, waarvoor nooit een gerechtelijk

onderzoek werd gevorderd, maar die blijken uit het onderzoeksdossier of uit stukken die door de procureur des Koning bij het oorspronkelijk dossier worden gevoegd. Dergelijke feiten worden als dusdanig niet bij de onderzoeksrechter aanhangig gemaakt. Ook kan de procureur in zijn eindvordering de strafvordering nog instellen tegen bijkomende personen door ze nominatief op te nemen. Dit kan gebeuren zelfs zo de betrokkene nooit door de onderzoeksrechter als verdachte werd ondervraagd en hij nooit door de onderzoeksrechter in verdenking werd gesteld.

Te dezen dient volgens de verzoeker te worden vastgesteld dat zijn vermelding in de vordering van de procureur des Konings geen nieuw gegeven is. Integendeel hij was reeds bij de aanvang van het onderzoek in verdenking gesteld. In de vordering van de procureur des Konings worden evenmin nieuwe feiten te zijnen laste opgenomen.

De verzoeker laat, met betrekking tot de argumentatie van de verwerende partij inzake het arrest nr. 85.304 van de Raad van State nog gelden dat de verwerende partij de feitelijkheden die aan deze zaak ten grondslag liggen verkeerd voorstelt. In de genoemde zaak beroept de overheid zich op de klacht met burgerlijke partijstelling van de verzoeker zelf en haar eigen beslissing om op basis daarvan de tuchtprocedure te schorsen ter verantwoording van de maatregel van de preventieve schorsing. Hij herhaalt dat een preventieve schorsing in het belang van de dienst slechts verantwoord is wanneer zij wordt opgelegd van zodra de overheid weet dat één van haar personeelsleden iets ten laste werd gelegd. Minstens het ogenblik waarop de overheid meent over voldoende informatie te beschikken om een tuchtvordering in te stellen, is het ogenblik waarop de vraag moet rijzen of het raadzaam is de betrokkene preventief te schorsen in het belang van de dienst. De omstandigheid dat hij de hem ten laste gelegde feiten betwist, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij wist dat er hem iets ten laste werd gelegd, en dit lang voordat de beslissing tot preventieve schorsing werd genomen.

7. De verzoeker betoogt in zijn laatste memorie dat de graad van informatie waarover de overheid dient te beschikken alvorens een preventieve schorsing op te leggen aan een ambtenaar, niet te hoog mag worden gelegd. De verzoeker wijst erop dat de verwerende partij met haar inzage in het dossier in augustus 2007, november 2008 en oktober 2009 over voldoende informatie beschikte om de maatregel van de preventieve schorsing te verantwoorden. Dit blijkt, aldus de verzoeker, zonder meer uit de syntheses die de verwerende partij heeft opgemaakt na die inzages. De omstandigheid dat de verwerende partij pas naar aanleiding van de vordering van de procureur des Konings kennis kreeg van de precieze omvang van het wederrechtelijk vermogensvoordeel in hoofde van de verzoeker is niet van aard om te besluiten dat de verwerende partij niet over voldoende informatie beschikte om op te treden. Hij volhardt dat de genoemde vordering van de procureur des Konings te Brussel geenszins een nieuw element is naar aanleiding waarvan de verwerende partij kon overgaan tot schorsing.

Hij volhardt voorts dat de redengeving van het arrest nr. 85.304 van 14 februari 2000 van de Raad van State te dezen naar analogie kan worden toegepast. Immers ook in de onderhavige zaak werden beschuldigingen geuit door derden ten aanzien van de verzoeker en bestond op basis van die beschuldigingen voldoende duidelijkheid over wat aan de verzoeker ten laste werd gelegd.

Beoordeling

8. Luidens artikel 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 kan de rijksambtenaar in zijn ambt worden geschorst door de minister of door de voorzitter van het directiecomité of zijn gemachtigde, wanneer het belang van de dienst het eist. De betrokkene wordt vooraf gehoord over de feiten die hem ten laste worden gelegd en mag zich laten bijstaan door een persoon naar keuze.

Het behoort tot de beoordelingsvrijheid van de overheid om na te gaan of het belang van de dienst al dan niet vereist dat de betrokken ambtenaar dient te worden geschorst. Bij de controle van de uitoefening van die

beoordelingsbevoegdheid vermag de Raad van State zich niet in de plaats te stellen van de overheid, maar mag hij enkel nagaan of die overheid de grenzen van haar beoordelingsvrijheid niet te buiten is gegaan. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, tracht de verzoeker met zijn uiteenzetting van het eerste middel aldus wel degelijk ook een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk te maken in de mate dat hij betwist dat het in het belang van de dienst nog vereist is dat hij naar aanleiding van de vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010 nog kan worden geschorst voor de hem daarin ten laste gelegde feiten, dewelke volgens hem reeds lang gekend waren door de verwerende partij.

9. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010 niet louter kan worden beschouwd als “slechts een vordering” zonder veel relevantie. De genoemde vordering is immers een eindvordering in de zin van artikel 127, § 1, van het Wetboek van Strafvordering, waarmee de zaak bij de raadkamer aanhangig wordt gemaakt. Een dergelijke vordering bevat alle feiten die het voorwerp uitmaken van het gerechtelijk onderzoek en alle personen tegen wie de strafvordering werd ingesteld of die in verdenking werden gesteld. In deze vordering kunnen nog andere feiten worden opgenomen en aan de raadkamer worden onderworpen, waarvoor nooit een gerechtelijk onderzoek werd gevorderd, doch die feitelijk wel werden behandeld door de onderzoeksrechter of die uit het voorliggende dossier blijken. Ook kan in deze eindvordering de strafvordering nog worden ingesteld tegen bijkomende personen door ze nominatief op te nemen. De bevoegdheid van de raadkamer is door deze eindvordering beperkt. Wanneer de raadkamer in de haar voorgelegde stukken elementen vindt van het bestaan van een misdrijf dat is opgeleverd door een niet in de eindvordering opgenomen feit, kan hierover geen uitspraak worden gedaan.

Met de genoemde vordering van 3 juni 2010 komt vast te staan dat het gerechtelijk onderzoek, dat een aantal jaren in beslag heeft genomen, door de procureur als volledig werd beschouwd en ligt thans een concrete vordering tot

correctionele vervolging voor. Pas op dat ogenblik kan de verwerende partij zicht krijgen op de ten laste gelegde feiten en blijkt welke personen betreffende welke feiten worden in verdenking gesteld. Aldus specifiek wat de verzoeker betreft, heeft de verwerende partij slechts met deze vordering op voldoende precieze wijze kennis gekregen van diens mogelijk aandeel in deze strafzaak, van de daarin opgenomen tenlasteleggingen en van de niet nader bepaalde voordelen en vergoedingen van minimaal 750.877,38 euro die hij zou hebben ontvangen.

Hoewel het correct is dat de naam van de verzoeker niet voor het eerst in deze eindvordering van de procureur des Konings werd vermeld, doch dat hij reeds van bij de aanvang van het gerechtelijk onderzoek werd genoemd, dient te worden vastgesteld dat het niet kennelijk onredelijk is in hoofde van de verwerende partij om te oordelen dat zij slechts naar aanleiding van de eindvordering van de procureur des Konings over voldoende precieze informatie beschikt aangaande het mogelijk aandeel van de verzoeker in deze strafzaak en om vervolgens op basis daarvan te kunnen beoordelen of het belang van de dienst eist dat de verzoeker al dan niet dient te worden geschorst.

De verzoeker kan aldus niet worden bijgevalen waar hij stelt dat de verwerende partij abnormaal lang heeft gewacht doordat zij slechts naar aanleiding van de vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010 een schorsing in het belang van de dienst heeft opgelegd.

10. Waar de verzoeker stelt dat de verwerende partij reeds op het ogenblik van de burgerlijke partijstelling over voldoende informatie zou hebben beschikt, dient te worden vastgesteld dat hij zulks geenszins aannemelijk maakt. Op 21 december 2006 heeft de verwerende partij zich weliswaar burgerlijke partij gesteld, doch zij heeft dit gedaan tegen onbekenden wegens valsheid in geschriften en wegens gebruik van valse stukken. Het staat aldus geenszins vast dat de verwerende partij naar aanleiding van deze burgerlijke partijstelling al op de hoogte was van de mogelijke betrokkenheid van de verzoeker bij deze strafzaak, laat staan van de precieze feiten die hem eventueel ten laste werden gelegd. De

verzoeker slaagt er aldus niet in aan te tonen dat, zo een schorsing in het belang van de dienst moest worden opgelegd, dit reeds naar aanleiding van deze burgerlijke partijstelling had dienen te gebeuren.

Evenmin toont de verzoeker aan dat de verwerende partij naar aanleiding van de verschillende inzagen in het strafdossier reeds over voldoende precieze informatie beschikte om over te gaan tot preventieve schorsing. Mogelijk heeft zij op de verschillende ogenblikken van de verschillende inzagen weliswaar kennis gekregen van verzoekers mogelijke betrokkenheid en van de ontwikkeling van het onderzoek op die verschillende ogenblikken. Dit betekent echter niet noodzakelijk dat zij naar aanleiding van deze inzagen op voldoende precieze wijze kennis heeft gekregen van het precieze aandeel van de verzoeker en de precieze feiten die hem ten laste worden gelegd. Het is slechts met de vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010 dat zij hieromtrent zekerheid kreeg. Het is dan ook slechts vanaf dat ogenblik dat zij over voldoende precieze informatie beschikte om te kunnen oordelen of het belang van de dienst al dan niet de schorsing van de verzoeker vereiste. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij dergelijke voldoende precieze informatie niet zou hebben bekomen naar aanleiding van de verschillende inzagen die zij heeft genomen in het strafdossier, en dit gelet op de omvang en de complexiteit van dit strafdossier en het aantal betrokken personen in dit dossier. Bovendien is het niet onterecht dat, ook na de verschillende inzagen in het strafdossier, in hoofde van de verwerende partij onduidelijkheid bestond omtrent het precieze aandeel van de verzoeker, gezien de verzoeker zelf de feiten betwistte. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heeft gewacht tot aan de kennisname van de eindvordering van de procureur des Konings om ten aanzien van de verzoeker een schorsing op te leggen.

11. Waar de verzoeker stelt dat de verwerende partij reeds eind 2007 een tuchtprocedure tegen hem heeft ingesteld zonder op dat ogenblik over te gaan tot het opleggen van een schorsing in het belang van de dienst, dient erop gewezen te worden dat het instellen van een tuchtprocedure niet automatisch betekent dat de

verwerende partij met de haar op dat ogenblik beschikbare informatie diende over te gaan tot een schorsing in het belang van de dienst. Zij kan op dat ogenblik immers in alle redelijkheid geoordeeld hebben dat het belang van de dienst niet eiste dat de verzoeker diende te worden geschorst. Dit betekent niet dat zij op een later tijdstip, op basis van de meer precieze informatie waarover zij dan beschikt, niet meer zou kunnen oordelen dat het in het belang van de dienst vereist is dat de verzoeker alsnog zou worden geschorst.

12. Uit wat voorafgaat volgt dat de verwerende partij slechts naar aanleiding van de vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010 op voldoende precieze wijze kennis heeft gekregen van verzoekers aandeel in deze strafzaak, van de daarin opgenomen tenlasteleggingen en van de niet nader bepaalde voordelen en vergoedingen van minimaal 750.877,38 euro die hij heeft ontvangen, én dat met deze vordering thans een vordering tot correctionele vervolging voorligt. In die zin maakt deze vordering dan ook een nieuw element uit, naar aanleiding waarvan de verwerende partij de verenigbaarheid van verzoekers aanwezigheid in de dienst met de goede werking van de dienst alsnog kan beoordelen, en zo nodig de verzoeker alsnog kan schorsen in het belang van de dienst. De verzoeker kan dan ook niet worden bijgevalen waar hij stelt dat een schorsing in het belang van de dienst niet meer opportuun was doordat de verwerende partij hiermee heeft gewacht tot de kennisname van de vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010.

13. De verzoeker kan evenmin worden bijgevalen waar hij voorhoudt dat de verwerende partij abnormaal lang heeft gewacht met het opleggen van een schorsing in het belang van de dienst, doordat na de kennisname van de vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010 nog zes maanden zijn verlopen alvorens de schorsing uiteindelijk werd opgelegd.

Zulks impliceert immers niet dat de verwerende partij haar besluit niet binnen een redelijke termijn heeft genomen. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij de vordering van de procureur des

Konings na kennisname ervan grondig heeft bestudeerd in het licht van een eventuele schorsing in het belang van de dienst. Het kan de verwerende partij evenmin ten kwade worden geduid dat zij vervolgens de procedure, zoals die is voorgeschreven in artikel 1 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964, stapsgewijze doorloopt. Dit is wat te dezen ook effectief is gebeurd. Met een brief van 21 september 2010 werd de verzoeker namelijk uitgenodigd voor een verhoor, dat effectief heeft plaatsgevonden op 29 september 2010. Op 8 november 2010 stelde de hiërarchische meerdere van de verzoeker voor om de verzoeker te schorsen in het belang van de dienst. Op 17 november 2010 wordt het proces-verbaal van het verhoor alsook het voorstel van de hiërarchische meerdere door de verzoeker geïnviseerd. Daarbij maakt hij een nota met bezwaren inzake het verhoor over aan de verwerende partij. Op 6 januari 2011 wordt dan het bestreden besluit genomen. Dit alles verantwoordt aldus waarom er nog een periode van zes maanden is verlopen vanaf het ogenblik dat de verwerende partij kennis heeft genomen van de vordering van de procureur des Konings tot het ogenblik dat het bestreden besluit werd genomen.

14. Ten slotte wordt vastgesteld dat te dezen niet dienstig kan worden verwezen naar het arrest nr. 85.304 van 14 februari 2000. De feiten die aan de genoemde zaak ten grondslag lagen zijn immers niet vergelijkbaar met de voorliggende zaak.

Zoals uit bovenstaande bespreking blijkt, kreeg de verwerende partij in casu slechts met de vordering van de procureur des Konings voldoende precieze informatie omtrent verzoekers precieze aandeel en wat hem precies ten laste werd gelegd.

15. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Eerste onderdeel van het tweede middel

Standpunt van de partijen

16. In een eerste onderdeel van zijn tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij laat gelden dat de verwerende partij onzorgvuldig is opgetreden door hem pas op 6 januari 2011 te schorsen in het belang van dienst, terwijl zij reeds veel vroeger kennis had van het feit dat aan de verzoeker bepaalde feiten ten laste werden gelegd. Bovendien bleef de verzoeker gedurende deze periode tewerkgesteld bij de verwerende partij, waar hij zijn taken naar ieders tevredenheid uitoefende. Volgens de verzoeker heeft de verwerende partij te dezen nagelaten een grondig onderzoek en een belangenafweging te doen alvorens het bestreden besluit te nemen.

17. De verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord niet in te zien waarom haar handelen onzorgvuldig zou zijn door niet te zijn opgetreden van zodra zij wist dat de verzoeker bepaalde feiten ten laste werden gelegd. De verwerende partij verwijst naar haar repliek op het eerste middel, waarin volgens haar uitvoerig werd aangetoond dat zij onmiddellijk geageerd heeft nadat zij kennis kreeg van de vordering van het openbaar ministerie.

Voor de verwerende partij valt het niet in te zien dat zij haar beslissing onzorgvuldig heeft voorbereid. Zij stelt voorts dat de omstandigheid dat het thans bestreden besluit is voorafgegaan door eerdere feiten precies aantoon dat zij niet abrupt, doch integendeel met kennis van zaken, heeft gehandeld.

18. In zijn laatste memorie laat de verzoeker nog gelden dat de verwerende partij minstens onzorgvuldig was in haar handelen doordat zij heeft nagelaten om op te treden na de inzage van het dossier in augustus 2007. Op dat ogenblik wist zij immers dat de verzoeker het voorwerp uitmaakte van een

gerechtelijk onderzoek, welke de strafrechtelijke kwalificatie was van de ten laste gelegde feiten, dat de verzoeker door de onderzoeksrechter in verdenking werd gesteld en dat hij in het kader van het vooronderzoek was aangehouden.

Beoordeling

19. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur een beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot het besluit komt. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van het besluit en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen.

20. Zoals hiervoor, bij de beoordeling van het eerste middel, reeds werd gesteld, dient te dezen de vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010 te worden beschouwd als een nieuw element voor de beoordeling van de opportuniteit van de preventieve schorsing van de verzoeker. Dat de verwerende partij deze vordering, waarbij zij op voldoende precieze wijze kennis heeft gekregen van verzoekers aandeel in deze zaak, van de precieze tenlasteleggingen en van de niet nader bepaalde voordelen en vergoedingen van minimaal 750.877,38 euro die hij heeft ontvangen én waarbij een vordering tot correctionele vervolging voorligt, heeft afgewacht, getuigt niet van onzorgvuldig, doch integendeel van zorgvuldig optreden in hoofde van de verwerende partij. Het blijkt immers dat de verwerende partij heeft gewacht om te oordelen over de verenigbaarheid van verzoekers aanwezigheid in de dienst met de goede werking van de dienst tot op het ogenblik dat zij over voldoende precieze informatie beschikte. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij vervolgens de in artikel 1 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 voorziene procedure stapsgewijs heeft doorlopen, hetgeen evenzeer getuigt van een zorgvuldige

voorbereiding van het bestreden besluit. Aldus heeft de verwerende partij met kennis van zaken haar besluit genomen.

21. Het eerste onderdeel van het tweede middel is niet gegrond.

Tweede onderdeel van het tweede middel

Standpunt van de partijen

22. De verzoeker voert in een tweede onderdeel van het tweede middel, eveneens afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, aan dat de verwerende partij heeft nagelaten de feitelijke gegevens die aan het bestreden besluit ten grondslag liggen, te actualiseren en preciseren.

Volgens de verzoeker baseert de verwerende partij zich uitsluitend op de vordering van de procureur des Konings, zonder concreet te onderzoeken wat de negatieve weerslag is van de vordering tot correctionele vervolging op de dienst waar de verzoeker is tewerkgesteld, hoe het onderling vertrouwen, basis voor iedere samenwerking, tussen hem en zijn hiërarchische meerderen en zijn ondergeschikten door de vordering ernstig geschaad is; of eender welke vorm van verdere samenwerking door de vordering, minstens totdat hij op definitieve wijze ofwel buiten vervolging is gesteld ofwel door de bodemrechter wordt vrijgesproken, daadwerkelijk onmogelijk wordt en of zijn aanwezigheid onverenigbaar is met de goede werking van de dienst. Het komt, aldus de verzoeker, aan een zorgvuldige overheid toe om de noodzaak tot voorlopige schorsing te evalueren.

23. De verwerende partij repliceert dat uit de motieven van het bestreden besluit blijkt dat haar oordeel berust op een zorgvuldige beoordeling van de zaak. Het bestreden besluit is immers niet in vage/algemene bewoordingen geredigeerd en de motieven zijn voldoende concreet.

Beoordeling

24. De verzoeker stelt terecht dat de verwerende partij de noodzaak tot een schorsing in het belang van de dienst diende na te gaan en te beoordelen, zulks aan de hand van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval. De verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat dit te dezen niet het geval was.

25. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij het bestreden besluit heeft genomen naar aanleiding van de kennisname van de vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010 en alsdan heeft geoordeeld dat het belang van de dienst een schorsing van de verzoeker vereist. Aan de hand van de elementen die in deze vordering vervat liggen heeft de verwerende partij vervolgens onderzocht of het in het belang van de dienst vereist was dat de verzoeker zou worden geschorst. In dit onderzoek is zij tot de vaststelling gekomen dat de ernst van de feiten waarvan de verzoeker wordt verdacht (die zijn gebeurd in dienstverband) én de vordering tot correctionele vervolging die thans voorligt, onmiskenbaar een negatieve weerslag hebben op de dienst waar de verzoeker is tewerkgesteld, dat door deze vordering het onderlinge vertrouwen - wat de basis is voor iedere verdere samenwerking - tussen hem en zijn hiërarchische meerderen en zijn ondergeschikten minstens ernstig is geschaad en iedere vorm van verdere samenwerking onmogelijk wordt minstens totdat hij op definitieve wijze ofwel buiten vervolging is gesteld ofwel door de bodemrechter wordt vrijgesproken, en dat zijn verdere aanwezigheid op de dienst volstrekt onverenigbaar is met de goede werking van de dienst.

Hieruit blijkt dat het bestreden besluit werd genomen na een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval, rekening houdend met het belang van de dienst. Dienvolgens kan de verwerende partij geen onzorgvuldig optreden verweten worden.

26. Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet gegrond.

Derde onderdeel van het tweede middel

Standpunt van de partijen

27. De verzoeker laat in een derde onderdeel van zijn tweede middel gelden dat uit het bestreden besluit niet blijkt dat de verwerende partij een grondig onderzoek heeft gewijd aan de vraag naar de strikte noodzakelijkheid van de schorsing in het belang van de dienst in het licht van de subsidiariteit en proportionaliteit.

De verzoeker betoogt dat de voorlopige schorsing als ordemaatregel een laatste remedie is. De verwerende partij heeft, aldus de verzoeker, niet onderzocht of minder verregaande maatregelen zoals de detachering of de mutatie mogelijk waren die eenzelfde doel zouden bereiken. Er wordt volgens hem niet in het minst gemotiveerd waarom andere maatregelen niet volstaan.

De verzoeker meent dat bovendien geenszins in concreto wordt gemotiveerd waarom het belang van de dienst een schorsing vereist.

28. De verwerende partij laat in haar memorie van antwoord vooreerst gelden dat de door de verzoeker geformuleerde kritiek betrekking heeft op de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de formele motiveringswet), terwijl de verzoeker in zijn tweede middel niet de schending aanvoert van de materiële of de formele motiveringsplicht.

De verwerende partij voert aan dat de motiveringsplicht niet vereist dat in het bestreden besluit uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat een ernstig onderzoek werd gevoerd naar de noodzakelijkheid van de schorsing in het belang van de dienst. Desalniettemin kan de verzoeker uit de motivering van het bestreden

besluit zelf opmaken waarom “minder verregaande maatregelen” niet aan de orde zijn en waarom deze maatregelen niet kunnen volstaan.

De verzoeker maakt, aldus de verwerende partij, niet aannemelijk dat er te dezen grond was om een andere maatregel te nemen en dat het bestaan van dit alternatief haar ertoe zou verplichten deze optie te onderzoeken in het licht van de vereisten van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beoordeling

29. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet vereist dat in het bestreden besluit zelf expliciet melding wordt gemaakt van het feit of een grondig onderzoek naar de strikte noodzakelijkheid van een schorsing in het belang van de dienst heeft plaatsgevonden.

Zoals hiervóór, bij de beoordeling van het tweede onderdeel van het tweede middel, reeds werd vastgesteld, werd het bestreden besluit genomen nadat de verwerende partij, na kennisname van de vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010, een grondig onderzoek heeft gewijd aan de vraag of het in het belang van de dienst vereist was dat de verzoeker diende te worden geschorst. In dit onderzoek is zij tot de vaststelling gekomen dat de ernst van de feiten waarvan de verzoeker wordt verdacht én de vordering tot correctionele vervolging die thans voorligt, onmiskenbaar een negatieve weerslag hebben op de dienst waar de verzoeker is tewerkgesteld, dat door deze vordering het onderlinge vertrouwen -basis voor iedere samenwerking- tussen hem en zijn hiërarchische meerderen en zijn ondergeschikten minstens ernstig is geschaad en iedere vorm van verdere samenwerking onmogelijk wordt, minstens totdat hij op definitieve wijze ofwel buiten vervolging is gesteld ofwel door de bodemrechter wordt vrijgesproken, en dat zijn verdere aanwezigheid op de dienst volstrekt onverenigbaar is met de goede werking van de dienst. Aldus wordt zeer concreet aangegeven waarom naar het oordeel van de verwerende partij het belang van de

dienst vereiste dat een schorsing aan de verzoeker zou worden opgelegd. In dat opzicht heeft de verwerende partij niet onzorgvuldig gehandeld.

30. De verzoeker toont voorts niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld doordat zij niet onderzocht of minder verregaande maatregelen mogelijk waren, temeer daar artikel 1 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 enkel in de maatregel van de preventieve schorsing voorziet.

31. Het derde onderdeel van het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

32. De verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het vertrouwensbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij herhaalt dat hij pas bij besluit van 6 januari 2011 in zijn ambt werd geschorst in het belang van de dienst, terwijl de verwerende partij op dat ogenblik reeds lang kennis had van de feiten die hem ten laste werden gelegd. Hij wijst er voorts op dat de verwerende partij hem steeds in dienst heeft gehouden, ook na haar burgerlijke partijstelling, na de inzage in het strafdossier en na het instellen van een tuchtprocedure te zijnen laste eind 2007. Hierdoor heeft de verwerende partij bij de verzoeker het rechtmatig vertrouwen gewekt dat hij niet geschorst zou worden in het belang van de dienst. Door hem op 6 januari 2011 alsnog te schorsen heeft de verwerende partij dan ook het vertrouwensbeginsel geschonden.

33. De verwerende partij stelt vooreerst dat de verzoeker zelf reeds de aangeklaagde schending van het rechtmatig vertrouwen ontkracht door te verwijzen naar de tuchtprocedure die in 2007 jegens hem werd opgestart, doch die

later werd geschorst. Bovendien heeft zij geenszins laten uitschijnen dat zij geen gevolgen zou verbinden aan een vordering van het openbaar ministerie.

De verzoeker haalt volgens de verwerende partij voorts geen concrete elementen aan waaruit onbetwistbaar een duidelijke gedragslijn zou blijken en waarop hij zich kan beroepen.

Afgaande op andere soortgelijke tuchtdossiers bij de verwerende partij, maakt de verzoeker volgens de verwerende partij niet aannemelijk dat hij werkelijk de gerede verwachting kon koesteren dat zij geen gevolg zou geven aan een vordering van de procureur des Konings voor corruptie in dienstverband.

34. In zijn laatste memorie laat de verzoeker nog gelden dat uit de concrete omstandigheden van de zaak blijkt dat, hoewel de verwerende partij beschikte over voldoende precieze informatie, zij hem steeds in dienst heeft gehouden. Door dat bestuursgedrag meent de verzoeker erop te kunnen vertrouwen dat hij niet zou geschorst worden in het belang van de dienst.

Beoordeling

35. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de rechtmatige verwachtingen, die de burger uit het bestuursoptreden put, niet mag beschamen. De burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op regelmatige toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Als rechtmatige verwachtingen kunnen worden beschouwd de verwachtingen die de burger in redelijkheid heeft kunnen puren uit het bestuursoptreden. Indien een normaal voorzichtige en oplettende burger had moeten weten dat de gewekte verwachtingen eventueel niet zouden kunnen of mogen worden gehonoreerd, kan de burger zich niet op het vertrouwensbeginsel beroepen.

36. Zoals hiervóór, bij de beoordeling van het eerste middel, reeds werd gesteld, is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij pas naar aanleiding van de kennisname van de vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010 heeft geoordeeld dat een schorsing diende te worden opgelegd, vermits zij pas vanaf dat ogenblik over voldoende precieze informatie beschikte met betrekking tot het aandeel van de verzoeker in deze strafzaak op basis waarvan zij dan kon beoordelen of het belang van de dienst al dan niet vereiste dat hij diende te worden geschorst.

Dat de verwerende partij zich reeds eerder burgerlijke partij heeft gesteld in deze strafzaak, dat zij reeds eerder inzage heeft genomen in het strafdossier en dat zij reeds eerder een tuchtvordering heeft ingesteld lastens de verzoeker, betekent dan ook niet dat zij hierdoor ten opzichte van de verzoeker rechtmatige verwachtingen heeft doen ontstaan, waardoor hij er zonder meer van kon uitgaan niet meer te zullen worden geschorst in het belang van de dienst.

Integendeel de verzoeker diende zich er rekenschap van te geven dat op de voornoemde tijdstippen het gerechtelijk onderzoek nog volop aan de gang was en dat de verwerende partij derhalve nog niet over de nodige informatie beschikte om te oordelen of het aangewezen was om de verzoeker al dan niet te schorsen in het belang van de dienst. De verzoeker kon er aldus niet rechtmatig op vertrouwen dat hem geen schorsing in het belang van de dienst meer kon worden opgelegd, louter omwille van het feit dat dit niet reeds naar aanleiding van de burgerlijke partijstelling, dan wel naar aanleiding van de inzage in het strafdossier in 2007 of na het instellen van de tuchtvordering is gebeurd. Zo de verwerende partij naar aanleiding van dit optreden met andere woorden voor de verzoeker al bepaalde verwachtingen zou hebben gecreëerd, kunnen deze verwachtingen dan ook niet worden beschouwd als rechtmatige verwachtingen.

37. Het derde middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Eerste onderdeel van het vierde middel

Standpunt van de partijen

38. De verzoeker voert in een eerste onderdeel van zijn vierde middel, afgeleid uit de schending van de formele motiveringsplicht, aan dat het bestreden besluit slechts verantwoord is indien de verwerende partij in redelijkheid kon oordelen dat het dienstbelang de verwijdering van de betrokkene uit de dienstlokalen vereiste. Deze eis van dienstbelang is een essentiële bestaansvoorwaarde voor het schorsingsbesluit en dus ook een essentieel motief. Hij wijst er op dat het niet mag gaan om een nietszeggende standaardformule.

De verzoeker is van oordeel dat het tussenkomen van de vordering van de procureur des Konings niet belet dat het bestuur dient uit te maken of de feiten waarvan hij verdacht wordt van die aard zijn dat zijn aanwezigheid op de dienst het dienstbelang aantast, en dat het bestuur hierbij rekening dient te houden met de gegevens waarover het op dat ogenblik kan beschikken, temeer daar hij op dat ogenblik nog niet werd verwezen naar de correctionele rechtbank.

De verzoeker herhaalt dat op het ogenblik dat het bestreden besluit werd genomen reeds enige tijd verstreken was sinds de neerlegging van de klacht met burgerlijke partijstelling door de verwerende partij, sinds de inzage in het strafdossier in augustus 2007, sinds het instellen van de tuchtvordering en sinds de inzage in het strafdossier op 6 november 2008 en op 21 oktober 2009 en dat hij gedurende deze periode ononderbroken tewerkgesteld bleef bij de verwerende partij. De verwerende partij brengt, aldus de verzoeker, geen gegevens aan waaruit blijkt dat de schorsing in het belang van de dienst op de voormelde tijdstippen niet noodzakelijk was doch dat zulks nu wel het geval zou zijn. De verwijzing naar de

vordering van de procureur des Konings doet hieraan geen afbreuk, doch wordt op kunstmatige wijze aangegrepen om hem alsnog na al die jaren te kunnen schorsen.

De verzoeker meent dat de verwerende partij evenmin motiveert waarom net de vordering van de procureur des Konings een negatieve weerslag heeft op de dienst waar hij is tewerkgesteld, waarom net door die vordering het onderling vertrouwen tussen hem en zijn hiërarchische meerderen en zijn ondergeschikten ernstig zou zijn geschaad zodat elke vorm van verdere samenwerking onmogelijk zou zijn en waarom net die vordering maakt dat zijn verdere aanwezigheid volstrekt onverenigbaar zou zijn met de goede werking van de dienst. Deze vordering op zich is volgens de verzoeker niet van die aard dat ze de vertrouwensrelatie die tussen de partijen was blijven bestaan, kon wijzigen. Hij herhaalt dat de verwerende partij geen feitelijk gegeven aanvoert dat kan verantwoorden waarom ze kort vóór 21 september 2010 het vertrouwen dat ze hem sedert verschillende jaren had geschonken, zou hebben verloren.

39. De verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord dat in het bestreden besluit afdoende wordt gemotiveerd waarom de schorsing in het belang van de dienst vereist is. Zij meent dat de verzoeker uit die motieven wel degelijk kan opmaken waarom hij werd geschorst. Het gegeven dat de verzoeker dit in zijn verzoekschrift toelicht en bekritiseert, vormt het beste bewijs dat voldaan is aan het normdoel van de formele motiveringswet.

40. De verzoeker laat in zijn laatste memorie, onder verwijzing naar zijn uiteenzetting in verband met het eerste middel, nog gelden dat niet kan worden aangenomen dat de verwerende partij eerst met de vordering van de procureur des Konings op voldoende wijze kennis heeft gekregen van het aandeel van de verzoeker in de strafzaak, de daarin opgenomen tenlasteleggingen en de omvang van het wederrechtelijk vermogensdeel dat de verzoeker genoten zou hebben.

Beoordeling

41. De artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan het besluit ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om het besluit te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de formele motiveringswet, bestaat erin dat de betrokkene in het hem aanbelangende besluit zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan het werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct beoordeeld heeft, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is het besluit met een annulatieberoep te bestrijden.

42. Te dezen wordt in het bestreden besluit omstandig gemotiveerd waarom het belang van de dienst eist dat de verzoeker wordt geschorst. Uit de lezing van het verzoekschrift en de memorie van wederantwoord blijkt dat de verzoeker de motieven van het bestreden besluit wel degelijk kent, met andere woorden dat hij begrijpt op grond van welke feitelijke en juridische gegevens het besluit is genomen.

In zoverre de verzoeker de verwijzing in het bestreden besluit naar de vordering van de procureur des Konings als een onvoldoende motivering beschouwt, wordt gewezen op de beoordeling van de voorafgaande middelen. Daaruit is reeds voldoende gebleken dat de vordering van de procureur des Konings voor de verwerende partij een nieuw element uitmaakt naar aanleiding waarvan zij de verenigbaarheid van verzoekers aanwezigheid in de dienst met de

goede werking van de dienst kan beoordelen, en zo nodig de verzoeker kan schorsen, zo het dienstbelang dit vereist. De in dienstverband gepleegde feiten, waarvan de verzoeker verdacht wordt en waarvoor thans een vordering tot correctionele vervolging voorligt, hebben blijkens de motivering van het bestreden besluit onmiskenbaar een negatieve weerslag op de dienst waar de verzoeker is tewerkgesteld. Aan de hand van de lezing van de motieven van het bestreden besluit blijkt voldoende duidelijk waarom de verwerende partij de verdere aanwezigheid van de verzoeker in de dienst onverenigbaar acht met de goede werking van de dienst.

Dergelijke motivering laat de verzoeker aldus duidelijk inzien waarom er, voorlopig, met hem niet meer wordt samengewerkt. Uit de vordering van de procureur des Konings blijkt dat de verzoeker verdacht wordt van zwaarwichtige feiten, gepleegd in dienstverband en waarvoor een vordering tot correctionele vervolging voorligt, zodat die motivering ook inhoudelijk voldoende draagkracht heeft.

43. Het eerste onderdeel van het vierde middel is niet gegrond.

Tweede onderdeel van het vierde middel

Standpunt van de partijen

44. De verzoeker laat in een tweede onderdeel van zijn vierde middel gelden dat de verwerende partij niet in concreto motiveert waarom zijn schorsing de enige maatregel is waardoor het beoogde doel kan worden bereikt. Uit het bestreden besluit blijkt niet dat minder verregaande maatregelen werden overwogen en blijkt evenmin waarom dergelijke maatregelen, die voor de verzoeker minder ongunstig zijn, de beweerde negatieve weerslag op de dienst niet zouden kunnen ondervangen.

45. De verwerende partij repliceert dat in het licht van artikel 1 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 enkel dient te worden gemotiveerd waaruit het belang van de dienst blijkt waarvoor moet worden overgegaan tot schorsing. De motiveringsplicht reikt volgens haar niet zo ver dat tevens diverse minder verregaande maatregelen moeten worden afgetoetst. De verwerende partij meent gemachtigd te zijn om toepassing te maken van artikel 1 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964. Volgens haar geldt er geen enkele wettelijke verplichting om tevens minder verregaande alternatieven te bestuderen en kan zulks evenmin worden afgeleid uit de vereisten van de formele motiveringswet, minstens bestaat er geen aanleiding om dit te overwegen.

Beoordeling

46. Hiervóór, bij de beoordeling van het derde onderdeel van het tweede middel, werd reeds vastgesteld dat uit het bestreden besluit duidelijk blijkt waarom het belang van de dienst vereist dat aan de verzoeker de ordemaatregel van de preventieve schorsing diende te worden opgelegd.

Voor zover uit het bestreden besluit niet blijkt of minder verregaande maatregelen werden overwogen, dient te worden herhaald dat artikel 1 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 er geen twijfel over laat bestaan dat, zo het belang van de dienst dit vereist, een schorsing kan worden opgelegd. Dit artikel voorziet in geen enkele andere maatregel dan een schorsing. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij in het bestreden besluit zelf niet heeft aangegeven tevens andere -minder verregaande- maatregelen te hebben overwogen.

47. Het tweede onderdeel van het vierde middel is niet gegrond.

Derde onderdeel van het vierde middel

Standpunt van de partijen

48. De verzoeker laat in het derde onderdeel van het vierde middel gelden dat de motivering van het bestreden besluit volledig voorbijgaat aan de nota met bezwaren die aan de notulen van het verhoor van 29 september 2010 werd gehecht. De verwerende partij heeft hierop niet geantwoord en motiveert aldus niet waarom zij pas op 6 januari 2011 beslist heeft hem te schorsen in het belang van de dienst.

Hij stelt voorts dat de verwerende partij evenmin motiveert in welke zin de vordering van de procureur des Konings een negatieve weerslag heeft op de dienst waar betrokkene is tewerkgesteld en in welke zin deze vordering het onderling vertrouwen zou schaden waardoor iedere verdere samenwerking onmogelijk zou zijn.

Voor de verzoeker staat het minstens vast dat de verwerende partij niet motiveert waarom zij, niettegenstaande de nota met bezwaren, zich toch steunt op de vordering van de procureur des Konings.

49. De verwerende partij laat gelden dat de verzoeker uit de motivering van het bestreden besluit kan opmaken dat de verwijzing door de procureur des Konings naar de correctionele rechtbank te Brussel de aanleiding vormt om over te gaan tot schorsing in het belang van de dienst, dat in deze vordering aan de betrokkene immers bijzonder zwaarwichtige feiten ten laste worden gelegd die ernstige wanbedrijven uitmaken, dat er door deze vordering thans minstens aanwijzingen zijn van plichtigheid aan ernstige feiten van corruptie en dit in dienstverband, dat een dergelijke vordering tot correctionele vervolging een negatieve weerslag heeft op de dienst waar de verzoeker is tewerkgesteld, dat deze rechtsvordering het onderling vertrouwen - basis voor iedere samenwerking - tussen de verzoeker en zijn hiërarchische meerderen en zijn ondergeschikten

ernstig heeft geschaad, dat iedere vorm van verdere samenwerking onmogelijk wordt, en zulks minstens tot op het ogenblik dat de verzoeker op definitieve wijze buiten vervolging is gesteld dan wel wordt vrijgesproken, en dat de verdere aanwezigheid van de verzoeker op de dienst volstrekt onverenigbaar is met de goede werking van de dienst.

De verzoeker kan, aldus de verwerende partij, bezwaarlijk voorhouden dat hij uit het bestreden besluit niet kan opmaken waarom werd overgegaan tot schorsing in het belang van de dienst. Evenzeer blijkt uit die motieven waarom de vordering een negatieve weerslag heeft op de dienst van de verzoeker en kan de verzoeker uit het bestreden besluit ook opmaken waarom geen rekening werd gehouden met de motivering uit zijn nota.

Beoordeling

50. In de nota met bezwaren, die de verzoeker bij de verwerende partij heeft ingediend na het verhoor van 29 september 2010, wordt in hoofdzaak aangehaald dat de vordering van de procureur des Konings het enige nieuwe gegeven is waarop de verwerende partij zich beroept en dat deze vordering op zich niet van die aard is dat ze de vertrouwensrelatie die tussen de partijen was blijven bestaan, kon wijzigen.

Zoals uit de beoordeling van de voorgaande middelen genoegzaam blijkt, maakt de vordering van de procureur des Konings voor de verwerende partij wel degelijk een nieuw element uit naar aanleiding waarvan de verenigbaarheid van verzoekers aanwezigheid in de dienst met de goede werking van de dienst werd beoordeeld. Zulks komt ook tot uiting in het bestreden besluit zelf, waarin wordt aangegeven dat er precies door deze vordering voor de verwerende partij thans minstens aanwijzingen zijn van schuld aan ernstige feiten van corruptie en dit in dienstverband en dat, gelet op de ernst van de feiten, dit onmiskenbaar een negatieve weerslag heeft op de dienst waar de verzoeker is tewerkgesteld. Vervolgens wordt omstandig aangegeven waarom de aanwezigheid

van de verzoeker niet langer wenselijk is en het aangewezen is hem te schorsen in het belang van de dienst. In die zin wordt wel degelijk, minstens impliciet, geantwoord op de door de verzoeker in zijn nota aangevoerde elementen.

Waar de verzoeker poneert dat de verwerende partij nalaat te motiveren in welke zin de vordering van de procureur des Konings een negatieve weerslag heeft op de dienst waar hij is tewerkgesteld en in welke zin deze vordering het onderling vertrouwen zou schaden waardoor iedere verdere samenwerking onmogelijk zou zijn, wordt verwezen naar de beoordeling van het eerste onderdeel van het vierde middel.

51. Het derde onderdeel van het vierde middel is niet gegrond.

Vierde onderdeel van het vierde middel

Standpunt van de partijen

52. De verzoeker laat in een vierde en laatste onderdeel van zijn vierde middel, eveneens afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, gelden dat de motieven van het bestreden besluit niet deugdelijk zijn. De schorsing in het belang van de dienst wordt immers “kunstmatig” gesteund op de vordering van de procureur des Konings.

De verzoeker baseert deze stelling op de brief van 21 september 2010 waarin hij wordt uitgenodigd voor het verhoor en op de notulen van dit verhoor, waarin wordt aangegeven dat is gebleken dat er in dit onderzoek voor de verzoeker belastende bekentenissen zijn afgelegd. Dit is niet correct, aldus de verzoeker, nu zulks reeds uit het strafdossier zelf blijkt. De vordering van de procureur des Konings is volgens de verzoeker derhalve slechts een schijnmotief om hem alsnog te kunnen schorsen in het belang van de dienst. De schorsing is in werkelijkheid gebaseerd op de feiten die de verzoeker in het strafonderzoek ten laste worden gelegd en waar de verwerende partij al in augustus 2007 na de inzage

van het strafdossier kennis van had. Dit betekent dan ook dat de motivering die bestaat uit de verwijzing naar de vordering van de procureur des Konings ondeugdelijk is.

Vervolgens stelt de verzoeker vast dat de verwijzing naar de vordering van de procureur des Konings betrekking heeft op de straftoemeting. Hij wijst er in dit verband op dat het bestreden besluit een ordemaatregel is waarbij zijn gedrag niet als schuldig mag worden bestempeld. Door expliciet te verwijzen naar de passages met betrekking tot de straftoemeting, die inherent verbonden zijn met de schuldvraag, motiveert het bestreden besluit de ordemaatregel vanuit zijn schuld, zo stelt de verzoeker nog. Dit maakt machtsafwending uit doordat de ordemaatregel gezien vanuit de schuldvraag in feite een verkapte tuchtstraf vormt.

De vordering van de procureur des Konings heeft verder geenszins betrekking op het belang van de dienst of het functioneren hierin van de verzoeker.

De overige motieven voldoen, aldus de verzoeker, niet aan de vereisten van nauwkeurigheid en concretisering.

53. De verwerende partij merkt op dat de verzoeker geen kritiek formuleert op de vordering van de procureur des Konings. Bijgevolg, kan zij zich wel degelijk baseren op deze vordering om het bestreden besluit te nemen.

De verwerende partij stelt dat het volstrekt onjuist is dat de motivering van het bestreden besluit gebaseerd is op de schuld van de verzoeker. In het besluit wordt namelijk geen uitspraak gedaan over de schuld of onschuld van de verzoeker.

Voor zover de motivering van de vordering van de procureur des Konings geen betrekking heeft op het belang van de dienst waardoor de verwerende partij zich volgens de verzoeker niet zou kunnen baseren op deze

motivering, merkt de verwerende partij op dat de taak van de procureur des Konings er niet in bestaat te waken over de goede werking van de verwerende partij en dat diens conclusies aldus geen betrekking kunnen hebben op de werking van haar diensten. De verwerende partij meent dat zij desalniettemin wel degelijk een schorsing kan motiveren aan de hand van de vaststelling dat de procureur des Konings een vordering heeft geformuleerd die rechtstreeks betrekking heeft op de goede werking van haar diensten.

54. De verzoeker laat in zijn laatste memorie nog gelden dat niet ernstig kan worden voorgehouden dat de verwerende partij pas naar aanleiding van de vordering van de procureur des Konings op voldoende precieze wijze kennis heeft gekregen van het aandeel van de verzoeker in de strafzaak.

Beoordeling

55. Zoals hiervóór reeds meermaals werd overwogen dient de vordering van de procureur des Konings te worden aanzien als een nieuw element, op grond waarvan de verwerende partij terecht geoordeeld heeft dat de verzoeker geschorst diende te worden in het belang van de dienst. Deze schorsing is ingegeven door het bestaan van aanwijzingen van schuld in hoofde van de verzoeker aan ernstige feiten van corruptie in dienstverband, feiten waarvoor de verzoeker correctioneel zal worden vervolgd. Precies deze twee elementen hebben de verwerende partij er toe gebracht te oordelen dat het thans in het belang van de dienst vereist is dat de verzoeker wordt geschorst. Hij maakt derhalve niet aannemelijk dat de vordering van de procureur des Konings slechts een schijnmotief is om hem alsnog te kunnen schorsen in het belang van de dienst.

De verzoeker kan voorts niet worden bijgevalen waar hij stelt dat de opgelegde schorsing gemotiveerd wordt vanuit zijn strafrechtelijke schuld. In het bestreden besluit zelf wordt namelijk uitdrukkelijk aangegeven dat het vermoeden van onschuld ook in deze centraal staat en is er enkel sprake van aanwijzingen van schuld aan ernstige feiten van corruptie in dienstverband en van

daarmee samenhangende feiten waarvan de verzoeker wordt verdacht. Hieruit blijkt genoegzaam dat de verwerende partij zich niet uitspreekt over de schuldvraag van de verzoeker. Het vermoeden van onschuld staat er echter niet aan in de weg dat het bestuur, afgaande op de voldoende precieze informatie die het van de gerechtelijke overheid verkrijgt, in het belang van de dienst een preventieve maatregel oplegt. Een dergelijke maatregel wordt genomen in het belang van de dienst, zonder uitspraak te doen over de schuld van de betrokkene.

De verzoeker stelt wel dat de verwerende partij hem in feite een verkapte tuchtstraf heeft opgelegd, maar toont geenszins aan dat de verwerende partij een ander doel voor ogen had dan het nastreven van het belang van de dienst. Er is dan ook geen sprake van machtsafwending.

De verzoeker merkt weliswaar terecht op dat de vordering van de procureur des Konings geen betrekking heeft op het belang van de dienst, doch leidt hieruit verkeerdelijk af dat de verwerende partij op basis van deze vordering niet zou kunnen oordelen dat het in het belang van de dienst vereist is dat hij wordt geschorst. Zoals reeds werd overwogen, kon de verwerende partij uit die vordering in alle redelijkheid afleiden dat de verzoeker verdacht wordt van feiten in dienstverband en kon zij in alle redelijkheid beslissen dat het belang van de dienst vereist dat een schorsing wordt opgelegd.

Voor zover de verzoeker tot slot nog aanvoert dat de overige motivering vaag is, wordt verwezen naar de beoordeling van de voorgaande middelen, waaruit blijkt dat in het bestreden besluit afdoende wordt aangegeven waarom de verzoeker preventief werd geschorst.

56. Het vierde onderdeel van het vierde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 22 maart 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

André Vandendriessche